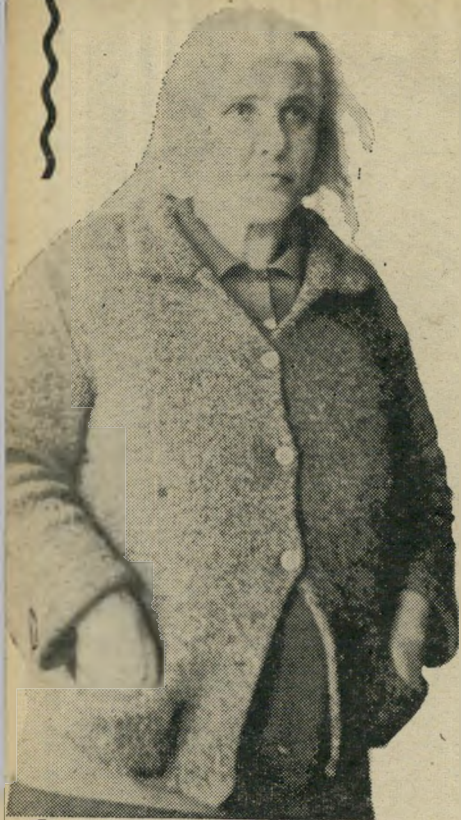

ישישה בת 70 זו - נאשמת בניהול ובהחזקת בית-בושת

אך, אם עליה מזה היא המאדאם הקשישה ביותר בארץ, יכולה מזל תור-ג'מן, להתגאות בעובדה, שהיא הפרוצה הקדושה ביותר בארץ. היא עובדת רק בשבתות וחגים. ואם זאת לא מצוה, לגבי אשה בגילה, או רק השד יודע איך אפשר לקרוא לזה. ספרה מזל תור-ג'מן, גרושה ילידת מרוקו, בעדותה בבית-המשפט:

„עבדתי הרבה שנים בזנות ביפו. כמה פעמים הפסקתי, אבל שוב חזרתי לאותה עבודה. לפני שנתיים בערך, ניגשה אלי עליזה מזה ואמרה לי אם אני רוצה לעבוד בזנות בביתה בתנאים של חצי-חצי, הס-מתי, אבל בתנאי שאעבוד רק בשבתות. גם היא רצתה שאעבוד אצלה בזנות רק בימי שבת, כי באמצע השבוע היתה לה בחורה אחרת, ששמה רבקה ברדה.

„הלכתי כמה שבתות אצלה בבית והייתי מקבלת קליינטים. לא זוכרת כמה קליינטים הייתי עושה ביום אחד. כל הקליינטים היו משלמים לי את הכסף ובגמר היום הייתי

ישישה שרצה פעם להתבדח ולהתעשר מהר, הוציא ספר שנשא את הכותרת: „חיי המין אחרי גיל 70“. אלה שהיו מספיק מבוגרים ומספיק סקר-נים לרכוש את הספר כדי לקרוא את הגי-לויים המרתקים, הופתעו כשמצאו בו רק דפים לבנים.

אבל אילו היתה סבתא עליזה מזה כותבת את הספר, אין ספק שהדפים בו לא היו לבנים. לא רק זאת, יתכן שהיה צורך להוציא אותו לאור בכמה כרכים, מודפסים בשורות צפופות מאוד.

כי סבתא עליזה, בעלת השיער הכסף והעיניים העייפות שנולדה בעיראק בתחילת המאה ואת הרפתקות האהבים הראשונות שלה ידעה עוד בתקופת מלחמת העולם הראשונה, היא אחת הותיקות בין מוכרות האהבה בישראל.

לפי עדותה שלה, במשטרה ובבית-המש-פט, היא הפסיקה לעבוד במקצוע הזה לפני שמונה שנים. למה? לא מפני שחס וחל-י

זונה רק

עליזה מזה לשבתות וחגים!

ילדה שלי. עובדה: השכנים רואים אותי. „הילד שלי היה מטפל בי. היום הוא בצבא ואין מי שיטפל בי.“

פעילותן המינית של שתי הנשים לא הפריעה כל כך לחוק. גם העובדה שהן פעילות העיקרית בבית היתה בשבתות וחגים לא הפריעה לאיש. אם כך, מדוע החליט החוק לשים את זרועו הארוכה דווקא על העסק הפרטי הקטן שהקימה הגברת עליזה בדירתה ברחוב יפת ביפו? מסתבר, שמאחורי חריצותה של המש-טרה עומד סיפור של טרגדיה משפחתית. האישה שהלשין על עליזה ועל פעילותה בפני נציגי החוק, לא היה אלא יוסף מזה, בנה בן ה-38 של המאדאם.

מחלקת עם עליזה במה שהרווחתי“ כל זמן שמזל עבדה רק בשבתות וחגים, כיצאנית מחליפה, שיחק לה המזל. המש-טרה אף פעם לא עלתה על עקבותיה. אבל רק פעם אחת שכחה מהפרינציפ שלה, והסכימה לעבוד ביום חול — והוס, המש-טרה עלתה עליה.

סיפרה מזל: „לפני כמה שבועות ישבתי בלילה בגן תמר ביפו. באה אלי עליזה מזה ואמרה לי כי רבקה ברדה טילפנה אליה וסיפרה לה כי המשטרה חוקרת את כל הקליינטים שלה ולכן היא מפחדת לבוא לעבודה. עליזה ביקשה ממני לבוא למלא את מקומה. אמרתי לה שאני לא רוצה. כי אני גם בן פוחזת. ביום שני באה אלי עליזה עוד פעם. היא סיפרה כי הבחור רה לא יכולה לעבוד וביקשה ממני לבוא לעבוד במקומה. היות שלא היה לי כסף, הלכתי לביתה ועבדתי עד שהמשטרה תפ-סה אותי עם קליינט.“

„אמרנו לאמא,

להפסיק עם זה!“

זו עדותה זו של מזל, מסרה עליזה מזה לשופט אלישע שינבונים עדות שונה לחלוטין.

סיפרה עליזה: „יש לי בית ואני שכרתי אותו בשביל פועלים ערבים, שיושבים אצלי. הבחורה שתפסו אותה אצלי בפנים בדירה היתה גרה אצלי. היא השכירה אצלי את החדר בשכר חודשי. אני לא יודעת בכלל מה היא היתה עושה בפנים. אני באה בבוקר, עושה נקיון והולכת ל-“

מזל תורג'מן

לה היו חסרים קליינטים בגיל הזה. אלא מפני ש„הכניסו אותי לבית-הסוהר“. באמת, איזה חוסר התחשבות כלפי קננים? הצרה היא רק שהמשטרה לא כל כך האמינה בסבתא עליזה, למרות שנותרה פרשה לגימלאות. מה שעורר את חשד המשטרה היתה העובדה, שמלבד החדר הבודד בו מתגוררת האלמנה הישישה, היא שכרה עוד דירה בת ארבעה חדרים, מי עמידר. שניים מהחדרים אלה הושכרו ל-פועלים ערבים, השלישי — לרשות בניה.

את החדר הרביעי, נהגה סבתא עליזה, לדבירי המשטרה שהאשימה אותה בהחזקת וניהול בית-בושת, להפעיל כשיטת הסרט הנע. היא היתה מחזיקה שם יצאניות, כשי היא יושבת בפרודור ומכוונת את התנועה.

אסור לוותר

על הפרינציפ!

ה שהיה ברור שמקום זה לא נועד לקטינים. לפחות אין להאשים את עליזה שהשחיתה את מידות הנוער. כאשר ביקש מהם שלא לתת שרותים לחברת שמגור, בהסכם שנחתם בין חברת שמגור לבין חברת הגוררים ישנם שתי פסקאות המנגדות לחוק. הסעיף הראשון קובע שחברת שמגור, שהיא חברת מניות יכול להיות אך ורק חבר באיגוד המוסכים והסעיף השני קובע שאסור לבעלי המניות בשמגור לתת שרותים לחברת שמגור. שמגור החלה לפעול למרות שבקשתה לקבלת היתר מוועדת הקרטלים עדיין לא אושרה.

רה שנבחר על ידי איגוד המוסכים היה שמגור. עוד לפני הקמת החברה פנה מזכיר איגוד המוסכים צבי פיק לבעלי הגוררים, ביקש מהם שלא לתת שרותים לחברת שמגור. בהסכם שנחתם בין חברת שמגור לבין חברת הגוררים ישנם שתי פסקאות המנגדות לחוק. הסעיף הראשון קובע שחברת שמגור, שהיא חברת מניות יכול להיות אך ורק חבר באיגוד המוסכים והסעיף השני קובע שאסור לבעלי המניות בשמגור לתת שרותים לחברת שמגור. שמגור החלה לפעול למרות שבקשתה לקבלת היתר מוועדת הקרטלים עדיין לא אושרה.

העלימו קריבושי ומר דב פלג, מנהל חברת המוילות מיוסקור, שעמו אני חתום על חוזה מוילות כמלחין, את חלקי בחיבור הלחנים שהתקבלו השנה לפסטיבל ביפו. אינני רודף פירוטומה. אבל עובדות יש לציין. למשל, קריבושי רשם את אחד הלחנים, זה של השיר לבדי, שאותו שרה גלי עטרי, על שמו בלבד.

„למרות שביקשתי והודעתי לקריבושי ולפלג כי גם לי יש חלק בשיר, הם לא עשו מאומה, כנראה מתוך ידיעה שאי אפשר להוכיח מבחינה משפטית את חלקי בלחן. הם קיבלו 1400 דולר שנשלחו על-ידי מארגני הפסטיבל כדי שיוכלו להש-תתף בו. הם נסעו ואל שלחו לי את חלקי למרות ההתראות ששלחתי אליהם.“

רוצה פירוטומה. קריבושי ופלג טרם חזרו לארץ. אבל ניתן היה לשמוע תגובות בשם. אמר יוסי קריבושי, אחיו של דוד, שהוא מלחין בוכות עצמו: „אין שחר להאשמות של מוטי. מוטי אמיר רוצה פשוט פירוטומה ולכן הוא עושה שערוריות סביב מלחין שלא היו ולא נבראו. מוטי כתב בסך הכל תיבה אחת (ארבעה תוים) לשיר אם יש לך עוד שמש. בשיר השני, לבדי, הוא אפילו לא היה נוכח כשאחי דוד כתב אותו.“

ממשרדו של דב פלג נמסר כי מוטי אמיר חתום על חוזה רק בקשר לחלקו בשיר אם יש לך עוד שמש. בגלל חלקו הזעום בשיר, אין לו כל זכות לנסוע ליפו. „מה הוא רוצה?“ שאל יוסי קריבושי. „שבגלל תיבה אחת שכתב יכריזו בכל מקום על החלק שלו בשיר?“

עסקים

הקרב על

גרירת הרכב

דני זכריה ירד מרכב הגרר שלו בתחנת הדלק של שער הגיא. התכוונן לקשור לגררו רכב שהתקלקל. שוטר בדרגת סמל-שני ניגש אליו ודרש ממנו רישיונות. אחרי שהשוטר בדק בעיון את הרישיונות עבר לבדוק את הגרר. לבסוף הרשה לדני להמשיך בדרכו. לפני שהסתלק ביקש דני לברר מה גרם לשוטר לבדוק בצורה כה רצינית את ניירותיו ואת הגרר. כיון זכה דני בתשובה מפתיעה ביותר, סיפר לו השוטר בתמימות מרובה: „קבלתי הוראות לבדוק היטב כל מכונית גרר שאיננה נר-שאת את השלט, עובד בשביל שמגור.“

לדני נשמעה התשובה מורה את האזן המשיך בדרכו. מאוחר יותר, כשהזרמן ל-כביש רמלה תל-אביב, זכה דני להעצר בפעם השנייה על ידי שוטר. הפעם היה השוטר שמעון עיון, סמל-שני בדרגתו. שוב שאל דני בתמימות: „לכבוד מה הביקורת?“ השוטר לא היסס והשיב: „קבלנו הוראה לעצור כל רכב גרר שאין עליו שלט: בשרות שמגור.“ ואחר כך הוסיף: „בכלל, כביש זה איננו שייך למגור.“

מש מאורעות אלה ציינו שיא חדש במערכה המתחוללת בין שתי החברות לשרותי גרר: מגור ושמגור.

ישירות להפך חוזה. סיפור המעשה החל כאשר שני צעירים, משה גור (25) ועודד רונן (26), בוגרי החוג לכלכלה באוניברסיטת תל-אביב, הקימו לפני חצי שנה חברה לגרירת רכב בשם מגור. החברה נועדה לתת שרותי גרר על פי מינוי מראש לבעלי הרכב תמורת סכום שנתי שנע בין 44-36 ל"ב, בהתאם לסוג הרכב.

לצורך מתן שרותי-הגרר, חתמה מגור עם תריסר בעלי גררים בכל רחבי הארץ חווי עבודה. מספר שבועות מאוחר יותר פנה אל בעלי הגררים שחתמו על הסכם עם מגור צבי פיק, מזכיר איגוד המוסכים. פיק דרש מבעלי הגררים, חברי האיגוד, שחתמו על חוזה עם מגור להפסיק את החוזה בהבטיחו שהוא אחראי על התוצאות המשפטיות של הפרת חוזה.

אחד מאלה שפיק פנה אליהם, היה יוסף אוחנה. על מה שאירע סיפר אוחנה בתצורה עליו חתם בנוכחות עורכת הדין מיכל שקד מירושלים: „בסוף חודש יוני הת-קשר איתי טלפנית מד צבי פיק מזכיר איגוד-המוסכים. ויעץ לי שלא לעבוד עם מגור. הוא התקשר איתי פעם או פעמיים ונספתי לו להבטיח שלא אעבוד איתם. הוא הציע לי להפסיק את החוזה עם מגור. כמו כן הודיע לי פיק שהפרת החסכם ביני לבין מגור קשורה בהקמת חברת-גרירה על ידי איגוד המוסכים.“

עברתה על החוק. קבר היתר חברה גרירה חדשה, על אותו בסיס של תשלום שנתי ובאותו תשלום על-ידי איגוד המוסכים. שם החבר-

לא בינו כסף עבור הגרירות שביצענו. לכן לא עברנו על החוק.“

אוניברסיטאות

מוקד

על המוקד

החוג לפילוסופיה שבאוניברסיטת אוכס-פורד נחשב כאחד המרכזים הפילוסופיים החשובים בעולם, אם לא החשוב שבהם. משום כך ברור מדוע נוהרים אליו פילוסו-פי (המשך בעמוד 36)